

Un documental de l'IES La Garrotxa sobre el Marroc guanya un premi de la Unesco

Un concurs de bones experiències de convivència entre cultures distingeix el treball

IES-SEP LA GARROTXA

PREMIATS. Mayor Zaragoza envoltat pels alumnes de l'institut d'Olot.

P.T.V., Olot El documental sobre el Marroc 1498. *Olot-Marràqueix* elaborat per alumnes de l'IES-SEP La Garrotxa, d'Olot, ha guanyat el primer premi Federico Mayor Zaragoza del Concurs de bones experiències de convivència entre cultures, organitzat per l'Associació Amigues i Amics de la Unesco de Tortosa.

El treball consisteix en un documental fet després que els estudiants passessin quinze dies al Marroc i mostra la realitat marroquina a través de quatre temes centrals: l'educació, la família, la religió i els oficis.

El concurs va rebre 34 tre-

balls i el jurat en va valorar 27, 16 dels quals provenien d'un centre escolar i la resta d'entitats, associacions o de participants individuals. L'entrega de premis es va fer dissabte.

Pel que fa al projecte del La Garrotxa, el jurat va destacar que era un bon exemple de l'enriquiment que suposa la interacció entre cultures i el benefici que pot representar per a la bona convivència en un centre escolar. El projecte *1498. Olot-Marràqueix* forma part d'una experiència pedagògica iniciada a l'IES-SEP La Garrotxa el curs 2006-2007 amb l'objectiu de sensibilitzar els alumnes del centre

sobre la realitat migratòria i, en concret, fer una aproximació a la immigració marroquina. Els autors del documental són onze estudiants, nou de tercer d'ESO, una alumna de primer de Batxillerat que ha fet el seu treball de recerca i un noi de primer d'ESO d'origen marroquí.

Des de l'institut van explicar que el projecte es realitza durant tot el curs i consisteix en tallers, trobades o debats, entre d'altres activitats. Els alumnes graven i editen el documental que després projecten i comenten en diferents centres de la comarca de Girona.

El centre va remarcar que aquesta iniciativa pretén fomentar la convivència entre joves d'origen estranger i autòcton, promoure valors com el respecte i l'amistat i aconseguir trencar amb els prejudicis i estereotips.

Aquest treball continua dos cursos més, i tracta la realitat marroquina. Aquest any, el nou projecte s'anomena *911. Rumb Rif* i se centra en històries de vida d'alumnes marroquins que estudien o han estudiat al centre, la deslocalització d'empreses olotines a Tànger i temes sanitaris diversos. Per a aquesta edició, els llocs que es visitaran són Tànger, Nador, Melilla i Al Hoceima.

DdeG

TREBALL CONJUNT. L'exposició feta per tots els centres de l'Escala.

Tots els centres educatius de l'Escala dediquen una setmana a la diversitat cultural

DdeG, l'Escala

La diversitat cultural ha estat objecte de treball comú per a tots els centres educatius de l'Escala durant una setmana, i han repetit l'experiència de compartir un mateix tema iniciada l'any passat. Aquest curs, però, s'hi ha afegit l'escola d'adults.

L'activitat va mobilitzar l'escola bressol Ballmanetes, els CEIP l'Escala i Empúries, l'IES el Pedró, l'Escola Municipal de Música el Gavià i l'Escola d'Adults. Algunes de les propostes de cada centre van ser, per exemple, la construcció d'un mural amb les mans dels infants

i la paraula «benvinguda» en diferents llengües per part de la llar; treballar la diversitat cultural a través de contes o conèixer la gastronomia i les danses als dos col·legis; centrarse en la diversitat lingüística, fent murals amb textos de diferents llengües, o organitzar un recital de poesia a l'institut; l'elaboració de vídeos mostrant com es toquen diferents instruments de diversos països o interpretar cançons d'arreu del món a l'Escola de Música; o preparar narracions de contes per als altres centres o col·laborar amb una exposició conjunta pel que fa a l'Escola d'Adults.

OPINIÓ VÍCTOR Sánchez*

Mastegant un discurs

La LEC, sigui quin sigui el redactat final, tancarà un cicle que es va iniciar amb allò que van anomenar «la transició». Encara que hàgim frenat la seva ànsia externalitzadora i aconseguit reconduir, en part, la qüestió del contracte programa, la llei reconeixerà una realitat d'aquest país: la doble xarxa educativa. Això és bo per a l'esquerra perquè aquesta només pot començar a actuar damunt la realitat quan la reconeix tal com és. Fer proclames maximalistes que no es poden aplicar és una bona manera per quedar bé amb un mateix i de fugir l'alternativa. Aquest és un principi bàsic que els rojos hauríem de saber prou bé. Sins ara hem recorregut a allò que un poeta dels nostres anomenava un llarg camí d'angoixa i de silenci, immersos en allò que l'arxiver de Roses en els seus articles anomena: «el sociofranquisme, uns valors antics que amaren la nostra societat sense que ni ella mateixa en sigui conscient».

ESTIC D'ACORD amb l'arxiver tot i que jo preferiria anomenar-ho d'una altra manera, és a dir: anarcofranquisme. L'arxiver diu en els seus articles que hauríem de canviar aquests valors per uns de veritablement democràtics, aquells que es varen perdre el 18 de juliol de 1936, per exemple -puntualitzo jo-, l'escola pública universal i gratuïta, inexisteix: El Consell de l'Escola Nova Unificada. No és el cas. La manca de memòria històrica va soterrar-los a l'infern amb mil dimonis. Aleshores, mireu les coses com les ha de mirar algú que, amb tota la modestia, es considera hereu del Dr. Negrin: «resistir és vèncer». La nostra societat va acceptar l'herència franquista, és a dir, la segregació escolar: una escola per a les classes altes i una altra per a les subalternes (a les que encara s'anomena baixes o humils).

I això no ho diu un frontpopulista desubicat qualsevol, ho diu la fundació Bofill quan presenta el seu informe a Girona.

Les classes mitjanes entren abans (etapa 0-2) al sistema i en surten més tard; d'altra banda, les classes mitjanes disposen d'una hora més de classe cada dia que les subalternes. Això sense comptar els horaris laborals i el nivell educatiu de les mares dels uns i dels altres. I llavors, és clar, la taxa de graduació a l'ESO: a l'Hospitalet de Llobregat és de 56,3 a la pública i de 84,0 a la privada (per posar un exemple).

Els informes que, finalment, s'estan fent públics afirmen que les dues xarxes també estan dualitzades; hi ha una part de la concertada que compleix funcions «socials», precisament en la que el govern progressista volia limitar el contracte programa en un clar intent de continuar la segregació, fent una mena de caritat institucional. D'altra banda, a la pública també hi trobem centres finançats amb fons privats; és a dir, escoles on l'AMPA té prou capacitat per pagar extraescolars suficients per no necessitar la famosa sisena hora. No és el mateix un centre públic de barriada que un de la ciutat, ni molt menys encara una escola semirural de zona residencial alta.

El mateix informe citat abans afirma clarament que només un terç del professorat està a favor de l'equitat. De l'anàlisi d'aquestes dades es pot concloure que hi ha força més raons per oposar-se a la sisena hora que les que s'han argumentat i, especialment, una de clara: una bona part de la nostra societat està a favor de la segregació encara que no ho confessi. No estem preparats per assumir una veritable competència entre els alumnes en condicions d'igualtat.

Tanmateix, durant aquests 30 anys hem viscut immersos en un discurs teòricament progressista, essencialista, capaç de carre-

gar l'escola amb mil responsabilitats, de culpabilitzar des de les mares de les classes subalternes que no es cuiden dels fills, fins als professors desbordats pel creixent caos que el sistema neoliberal anava implementant en els nombrosos guetos. En paraules de Bogdan Suchodolski: «mirada des d'aquest angle, l'educació està penetrada d'una contradicció antinòmica entre l'essència i l'existència i aquesta antinòmia només es pot resoldre en unes condicions en les quals no solament l'educació, sinó també el sistema social, siguin concebuts a l'escala de l'home». És a dir, no és possible una reforma educativa progressista sense una reforma social en paral·lel. Això l'esquerra ho ha de saber, sinó cau en el voluntarisme i, el que és pitjor, amb el seu discurs del tot o res fa el joc a la dreta.

Posem el cas de la reforma constructivista propiciada per Cèsar Coll. Es basava en l'obra de Lev Semiónovitx Vigotski. La Montse Palma el citava l'altre dia al Museu Dalí, sota la cúpula, adreçant-se a les seves companyes psicòlogues; la cita de Vigotski en boca de la Montse no era més que citar Marx: «actuant així sobre el món extern i canviant-lo canvia, a la vegada, la seva naturalesa» (L.S. Vigotski, *Pensament i Llenguatge*, pag.72, Eumo Editorial). No es podia tan al·legrement trivialitzar l'obra de Vigotski, instrumentalitzar-la i provocar una contradicció tan gran entre l'escola i una societat que evolucionava cap a la competitivitat salvatge i que estava poc atenta al ritme adequat de progrés de l'infant. Allò fou una reforma psicocognitiva que tancava l'escola pública en si mateixa amb un discurs fals que, allunyant-la de la realitat, complia la voluntat social no confessada: perpetuar la segregació.

Es a dir, es parlava d'equitat essencial però es mantenien les condicions existencials: una discriminació d'horari que ha durat dècades i que ha condemnat la majoria d'alumnat de la pública al fracàs escolar, a l'abandonament prematur i a ocupar posicions subalternes al mercat laboral. Les pro-

postes sensates per reformar aquesta estructura classista s'han rebutjat amb arguments que es pretenien progressistes però que eren impossibles: que tothom faci Batxillerat és una bona manera de fomentar el fracàs... Quan Quim Bosch demostra amb dades que canviar batxillerats per mòduls d'FP equival a reduir el fracàs escolar no se li fa cas. Un fenomen semblant ha estat l'oposició a la sisena hora amb arguments pedagògics. I pensar que vam dedicar hores a pintar cartolines contra una guerra impossible d'aturar, en comptes de reforçar les competències bàsiques!!!

Ara voldria acabar fent una reflexió econòmica amb l'autoritat que em dona haver predit la crisi econòmica a les pàgines d'aquest diari des de fa dos anys: el dòlar a 1,60 euros, per exemple, el col·lapse de la construcció, la generalització de la guerra, la pujada del preu del petroli... no té cap mèrit si t'esforçaves un xic a veure la realitat. Ben aviat les discussions bizantines a l'entorn de la sisena hora ens semblaran d'un altre univers; aviat els sindicats haurem de mobilitzar-pactar amb una nova realitat: inflació galopant, déficit públic, pujada dels impostos indirectes... si el govern del PSOE no es va gastar el superàvit en l'escola pública i altres serveis, com voleu que ho faci en la situació turbulenta que ja estem vivint. I això no ho arreglarem amb paraules i cartolines enganxades a les parets que resen no a la guerra. Menys pedagogia de l'essència i més de l'existència: per exemple, a la darrera conferència de la FAO al representant d'Indonèsia li van donar 8 minuts. Henry Sarahing, petit pagès propietari d'una explotació familiar, va agafar el paper del discurs que havia preparat, se'l va posar a la boca i després de mastegar-lo el va escupir dient: «els agrocombustibles o el paper no es mengen. Els discursos, la serratoca i les bones intencions tampoc solucionen res. Moltes gràcies».

*Federació d'Ensenyament de CCOO a Girona